

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๘๑/๒๕๕๗

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๗/๒๕๕๗

วันที่ ๖ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

เรื่อง นายรณรงค์ วิชา โรจน์วัฒนกุล (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา ๒๑๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๐ (๑) หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า นายรณรงค์ วิชา โรจน์วัฒนกุล (ผู้ร้อง) เป็นจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๓๕๗/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๒๗๔๕/๒๕๕๒ ของศาลอาญา กรุงเทพมหานคร ในความผิดฐานฟ้องเท็จและเบิกความเท็จ โดยระหว่างการดำเนินกระบวนการพิจารณาผู้ร้องได้นำสืบคำพิพากษาฎีกา จำนวน ๒ ฉบับ คือ คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๒๘/๒๕๒๔ และคำพิพากษาฎีกาที่ ๕๓๓/๒๕๒๗ ซึ่งวางหลักเกณฑ์ว่า ห้ามมิให้ศาลรับฟังคำพิพากษาในคดีเก่ามาใช้ประกอบการพิจารณา เพื่อลงโทษผู้ร้องในคดีใหม่ และยกข้อต่อสู้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ และมาตรา ๒๒๗/๑ ที่ห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานบอกเล่าและใช้พยานหลักฐานนั้นลงโทษผู้ร้อง แต่ศาลชั้นต้นพิพากษาโดยเชื่อถือพยานเอกสารของโจทก์ในคดีเดิมและพิพากษาลงโทษจำคุก ๒ ปี ผู้ร้องอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์ในประเด็นเดิม ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น ผู้ร้องจึงยื่นฎีกาต่อศาลชั้นต้นในประเด็นเดียวกัน ศาลชั้นต้นเห็นว่า ประเด็นที่ผู้ร้องฎีกาเป็นปัญหาข้อเท็จจริง

- ๒ -

อันต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๕ ประกอบกับไม่เป็นสาระสำคัญแก่คดีที่ควรขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกา จึงมีคำสั่งไม่รับฎีกาของผู้ร้อง ผู้ร้องเห็นว่า การที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๕ บัญญัติว่า “ในคดีที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าศาลอุทธรณ์ยังคงลงโทษจำเลยไม่เกินกำหนดที่ว่ามานี้ ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง แต่ข้อห้ามนี้มีให้ใช้แก่จำเลยในกรณีศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ไขโทษและเพิ่มเติมโทษจำเลย” ย่อมเป็นการจำกัดสิทธิของจำเลยในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้โดยง่าย สะดวก รวดเร็ว และทั่วถึง ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๐ (๑) บัญญัติรับรองและคุ้มครองไว้ และแม้บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ จะบัญญัติให้คดีซึ่งต้องห้ามฎีกาสามารถรับไว้พิจารณาต่อไปได้ หากมีผู้พิพากษาคนใดซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์พิเคราะห์เห็นว่าข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดและอนุญาตให้ฎีกา หรืออธิบดีกรมอัยการลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอันควรที่ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัย แต่ผู้ร้องเห็นว่า บทบัญญัติยกเว้นดังกล่าวไม่ทำให้การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมเป็นไปได้โดยง่าย สะดวก รวดเร็วและทั่วถึง แต่ก่อให้เกิดความล่าช้าและไม่เป็นธรรม หากผู้พิพากษามีอคติหรือเป็นองค์คณะในการพิพากษาคดีนั้นอยู่แล้ว การจะลงลายมือชื่อรับรองในเรื่องที่ตนเองได้พิพากษาไว้ เพื่อให้จำเลยสามารถยื่นฎีกาต่อไปได้และให้ศาลฎีกาเข้าตรวจสอบคำพิพากษาของตนเองว่าเป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ โดยสภาพของผู้พิพากษาผู้นั้นซึ่งมีส่วนได้เสียย่อมไม่กระทำ

ผู้ร้องจึงเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๐ (๑) ทั้งนี้ ผู้ร้องอ้างว่าตนไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

- ๓ -

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๐ (๑) หรือไม่ แต่ก่อนที่ศาลรัฐธรรมนูญจะพิจารณารับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัย ได้มีประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ข้อ ๑ ให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลง ยกเว้นหมวด ๒ และต่อมาเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ มีการประกาศใช้บังคับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ โดยมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยปัญหาว่ากฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ ซึ่งหมายถึงรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ หรือไม่เท่านั้น มิได้มีบทบัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(คำสั่งที่ ๘๑/๒๕๕๗)

(นายเฉลิมพล เอกอุรุ)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัย ชลวร)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มินะกนิษฐ)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไช่มุกด์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิตินนตรี)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ